

Pravé povolanie človeka

Náboženskou sa označujú vnútorné stavy citu, intuície a zmysľania, ktoré človeka utvrdzujú v presvedčení o jestvovaní vyššieho zmyslu jeho existencie a bytia vôbec, alebo ešte presnejšie o jestvovaní nekonečnej bytosti osobnej povahy, ktorej spoločnosť človeka vyhľadáva, ktorej zvrchovanosť uznáva a pred ktorou cíti zodpovednosť za svoj život v ľudskej spoločnosti. Keď sa teda hovorí o náboženskosti, je reč o vnútornom zameraní osobnosti. Ľudský duch nemôže v sebe poprieť Božiu prítomnosť, povedal by sv. Augustín, pretože Boh podmieňuje celú činnosť človeka. Aj sv. Augustín sa síce podujíma hovoriť o jestvovaní Boha, no nerobí to preto, aby „dokázal“ jeho jestvovanie, lež aby „ukázal“ jeho prítomnosť v ľudskom duchu, alebo aby „poukázal“, že ľudský duch je odleskom Boha. Augustínovou starosťou bude priviesť človeka k výstupu k Nedostupnému, a to tým, že bude školiť jeho ducha, navykať jeho oko vidieť najsamozrejmejšiu danosť, ozrejmovat' Božiu prítomnosť vzhľadom na to, čo zmyslovo poznávame. Kto sa teda rozhodne pre Boha, rozhodne sa pre zmysluplnosť sveta. Vedec sa s ňou stretáva na každom kroku. Ako by mohol pochopiť skutočnosť, keby nebola prístupná, pochopiteľná jeho duchu? Ako by však mohla byť duchu pochopiteľná, keby nebola bývala utvorená duchom a nemala by duchovné štruktúry? A tak ľudské poznávanie sveta je vlastne možné iba ako oboznamovanie sa s Božími myšlienkami. Viera v Boha teda vôbec nie je protikladom poznávania, naopak, je stálou výzvou k rozumovej činnosti.

V náboženstvách totiž ide o človeka, ktorý hľadá Boha a usiluje sa dostať do styku s ním prostredníctvom modlitby, obety, dobrých skutkov, ide o človeka, ktorý sa obracia k Bohu, ktorý ho prosí, obetuje mu svoje dary, aby ho chválil, upokojil alebo si ho naklonil, ide o človeka, ktorý sa rozpráva s Bohom, o človeka, ktorý si robí o ňom predstavu a obraz, ktorý potom zvyrazňuje v mýtoch, v rozprávkach, v básňach, hymnoch, spevoch alebo v maľovaných a vytesaných obrazoch, v chrámoch a v svätých miestach. „Náboženstvo je teda ľudská skutočnosť“, nakoľko je dielom človeka. Ide istotne o dielo, v ktorom človek

vyjadruje to najlepšie zo seba samého, svoje najhlbšie potreby, v ktorom sa usiluje odpovedať na svoje najťažšie otázky - tie čo sa týkajú zmyslu života a zmiernenia jeho bolestí, jeho úzkostí a strachov. V kresťanstve iniciatíva nevychádza od človeka, ale od Boha. Je to Boh, ktorý sa zjavuje človekovi a dáva mu poznať svoje bytie a svoje vlastné konanie, ktoré je pre človeka absolútne neprístupným a nepochopiteľným tajomstvom: Boh, ktorý ide v ústrety človekovi a zostupuje k nemu a nie človek, ktorý ide k Bohu a vystupuje k nemu. V kresťanstve nie je človek číre a pasívne zachytávanie Slova a Božej milosti, ale aktívny subjekt, ktorý s vierou a slobodným prijatím daru milosti a spásy odpovedá na zjavenie. Táto jeho odpoveď je „ľudská“ a teda prináša so sebou všetko, čo je vlastné v človekovi v dobre a zle. Kresťanstvo ľudstvu ponúka tento kľúč. Jeho pravdy mu vrhajú ostré svetlo raz na jednu, raz na druhú stránku ľudského života a pomáhajú poznať seba samých. Cez kresťanstvo človek spoznáva posledný a najhlbší zmysel dobrodružstva, do ktorého je životom vtiahnutý. Nič z viditeľných vecí, ani práca, nie je posledným zavŕšením ľudského života. Kto to nepochopil, nepochopil mnoho. Iba človek, ktorý túži po Bohu, ktorý je povolaný byť v spojení s Bohom, môže na základe milosti vedieť o nesmrteľnosti duše, o večnom živote. A práve v nasledujúcom texte z knihy Na ceste do večnosti je o tom reč. Istota veriaceho človeka o večnom živote nie je teda istotou jeho osobnej skúsenosti ako istota o veciach tohto sveta. Určite, životom viery nadobúda veriaci človek aj nejednu osobnú skúsenosť v styku s Bohom, s jeho pôsobením a s jeho milosťou, a tým aj s Božou večnosťou. Vo výnimočných prípadoch je táto skúsenosť to najvyššie, čo môže človek vôbec prežiť - u jednotlivcov mysticky obdarených. Ale inak istota o večnom živote sa opiera o Božie slovo Zjavenia. Je to však dobrá istota. Prehľbuje sa modlitbou i premýšľaním a životom lásky. Tak istota o večnom živote rastie a pevní a nik ju nemôže vziať. Stojí za ňou sám Boh v Ježišovi Kristovi. Stojí za ňou jeho Evanjelium a dvetisícročný život Cirkvi i životy jej svätých synov a dcér až do dnešného dňa.

Žehná Vás Váš duchovný otec A.V. Sabo, farár

R: Pán je môj pastier, nič mi nechýba.

- 1 Pán je môj pastier,
nič mi nechýba: *
pasie ma na
zelených pašienkach.
- 2 Vodí ma k tichým vodám, *
dušu mi osviežuje.
-R.
- 3 Vodí ma po správnych
chodníkoch, *
verný svojmu menu.
- 4 I keby som mal ísť tmavou
dolinou, †
nebudem sa báť zlého, *
lebo ty si so mnou.
- 5 Tvoj prút a tvoja palica, *
tie sú mi útechou.
-R.
- 6 Prestieraš mi stôl *
pred očami mojich
protivníkov.
- 7 Leješ mi olej na hlavu *
a kalich mi naplňaš
až po okraj.
-R.
- 8 Dobrota a milosť
budú ma sprevádzať *
po všetky dni môjho života.
- 9 A budem bývať
v dome Pánovom *
mnoho a mnoho dní.
-R.

Vidiaci slepý, zaslepení vidiaci

Po minulej nedeli, ktorá v evanjeliovom príbehu priblížila tému živej vody, tu máme ďalší viac než len opisný príbeh uzdravenia slepého od narodenia s témou duchovného zraku. Opäť ide o jeden z hlbokých symbolov krstnej viery, ktorý potrebujú katechumeni pochopiť a pokrstení prehĺbiť. Ak stretnutie Samaritánky s Kristom predstavuje začiatok viery, v ktorom sa človek ocitne pred vlastnou minulosťou a dostane ponuku úplne nového začiatku, tak tento ďalší príbeh hovorí o raste viery, ktorá musí prejsť skúškami, ba aj utrpením.

Samotné uzdravenie je veľmi jednoduché – Ježiš sa z vlastnej iniciatívy priblíži k slepému, urobí zo slín blato, ktorým mu potrie oči, pošle ho umyť sa do rybníka a slepec sa vráti vidiaci. Zaujímavé je však to, čo nasleduje potom, keď sa tento uzdravený stáva predmetom záujmu zvedavcov, susedov a farizejov. Opakovaným vysvetľovaním svojho fyzického uzdravenia sa mu stále viac rozjasňuje aj jeho duchovný zrak a jeho rozhovory sa menia na čoraz silnejšiu obhajobu Ježiša. Najprv je pre neho len človekom menom Ježiš (v. 11), ktorý sa však už pre farizejov stáva predmetom sporu pre „nezachovanie“ sobotného odpočinku. Zdanlivo jednoduché uzdravenie sa tak mení na znamenie – a Ježiš sa v hodnotení slepého stáva prorokom (v. 17).

Pri ďalšej konfrontácii s farizejmi, po tom, ako začali vypočúvať i jeho rodičov, ktorí zo strachu pred vylúčením zo synagógy nechcú mať s celou záležitosťou nič do činenia, hoci ide o ich vlastného syna, uzdravený slepec napriek tejto hrozbe podáva odzbrojujúco priamočiary dôkaz toho, že ten, kto ho uzdravil, je od Boha. A tak ako rastie jeho duchovný zrak, paradoxne rastie duchovná slepota náboženských autorít – farizejov. Strácajú argumenty a ich rozhovor, v ktorom jemu, nevzdelanému chudákovi, pripomenú svoje postavenie, prechádza do osobných invektív a obvinení z totálnej hriechnosti. Krátko nato, ako uzdraveného vyhánajú von, sa tento znovu stretá s Ježišom. Na otázku, či verí v Syna človeka (v. 35), bývalý slepec odpovedá: „Verím, Pane,“ a kľania sa mu ako Bohu. Stretnutie s Ježišom nevyhnutne vedie k prehodnocovaniu našich postojov a našej viery vôbec. Naše povrchné uvažovanie, podobne ako uvažovanie učeníkov („kto zrehšil – on, alebo jeho rodiča?“) a farizejov („nie je od Boha, lebo nezachováva sobotu“), sa musí od základov zmeniť. Buď sa postavíme za Krista, aj za cenu obiet – odmietnutia, vysmiatia, vylúčenia – a objavíme slobodu bez predsudkov a odvahu podobať sa Kristovi (ktorý nás napokon sám vyhľadáva), alebo skončíme dobrovoľne zaslepení i zoči-voči tomu, ktorý sa predstavil ako Svetlo sveta (v. 5).

A pozor aj na zdanlivo neutrálny postoj, reprezentovaný rodičmi slepého, ktorí vedia celú pravdu o svojom synovi, no majú strach sa otvorene vyjadriť. Matrikovi kresťania, hanbiaci sa priznať ku Kristovi a niečo kvôli nemu aj zniesť, sú v evanjelistových očiach na úrovni tých, ktorí odmietajú vyjsť z vlastnej temnoty na svetlo, a tak ich hriech zostáva.

JÁN VIGLAŠ

Zvyk zahaľovať kríže a obrazy v kostole pred 5. pôstnou nedeľou sa zachováva aj u nás. Kríže zostanú zahalené až do konca slávenia Utrpenia a smrti Pána na Veľký piatok a obrazy až do začiatku Veľkonočnej vigílie.

Boh ako zlodej?

Ludia niekedy povedia: „Viete, ja mám strach, že keď sa Bohu úplne odovzdám, všetko mi zoberie.“ Najlepšie je na takúto obavu si posvietiť: „A o čo všetko sa bojíš?“ Niektorí myslia na cigarety, iní na každodennú krčmu, ďalší na obrázky na internete alebo na utajený nemanželský vzťah... Niektorí si dokonca myslia, že Boh žiarli na každú ľudskú radosť a vyživa sa v tom, keď človek trpí. Preto má strach, že ak si Boha pustí bližšie, určite mu nevyjde tá lepšie platená práca, alebo dokonca príde choroba.

Často si v srdci nesieme nevyslovené obavy z Boha, kúkoľ, ktorý tam zasial Boží nepriateľ: „Naozaj vám Boh zakázal...? Pozor na neho, ak chcete byť šťastní, nepúšťajte si ho veľmi k telu!“ (porov. Gn 3, 1)

A pritom Ježiš prišiel, aby sme mali život, a to život v plnosti! Staví sa len proti všetkému, čo na skutočnom živote parazituje. Neuspokojme sa už so živorením, neuverme strachu z Boha, ktorý nás vedie k „privatizácii“ celých sektorov života.

Vojtěch Kodet „Učenie“

V sobotu 9. apríla 2011 od 10.00 do 11.30 h. sa v našej farnosti uskutoční veľkonočná svätá spoveď. K dispozícii budú štyria spovedajúci kňazi. Využite túto možnosť !!!

Sväté omše v týždni po 4. pôstnej nedeli - (A)

4.IV. pondelok po 4.pôstnej nedeli « Missa tridentina »

18.00 Za zdravie a Božie požehnanie pre Jána -70 rokov

5.IV. utorok

18.00 Za Ľ. Arpáda a Bernardínu Zimáňových a rodinu

6.IV. streda

18.00 Na úmysel Ordinára

7.IV štvrtok Prvý štvrtok

18.00 Za pokoj v rodine

8.IV. piatok

Deň úplného pokánia-zdržovanie sa mäsitého pokrmu

17.15 Krížová cesta

18.00 Za Ľ. Františka a Annu Polakovičových a rodičov

9.IV. sobota

08.00 Za rodinu

10.00 – 11.30 Veľkonočná svätá spoveď

Upratovanie kostola č.d. 254 – 284

10.IV. Piata pôstna nedeľa

08.00 Za Ľ. Michala Hábelu a dcéru Máriu

Lektori: Jurčovičová, Jelínková

10.00 Za farníkov

Lektori: Kuric, Polakovič

14.30 Krížová cesta

Liturgický kalendár

4.IV. pondelok

sv. Izidor, biskup a učiteľ Cirkvi

5.IV. utorok

sv. Vincent Ferrer

6.IV. streda

sv. Irenej, biskup a mučeník

7.IV. štvrtok

sv. Ján Krstiteľ de la Salle, kňaz – prvý štvrtok

8.IV. piatok

sv. Dionýz, biskup

9.IV. sobota

sv. Demeter, pustovník

Slovo na dnes

Sviatok „Božieho tela“. To podstatné je láska. Uveriť Pánovi Ježišovi a tešiť sa, že spolu s ním smieme byť za jedným stolom.

Život sa nediskutuje, život sa žije. Keď ani jediné slovo sa nestratí, všetky sú zapísané, budeme sa z každého zodpovedať, čo potom naše skutky?

Život sa stáva stále náročnejší a my ako štvanci márne snívame o tom, že sa spomalí, aby sme mali čas vydýchnuť si, odpočinúť, popremýšľať. To bude až potom, keď sa všetko zastaví. Neskoro. Večnosť sa začína už dnes.

Až potom zistíš, že si vlastne stratil život. Každý deň vynecháš príležitosti, kde si sa mohol mať dobre, ty len kráčaš sám ako samotár, krok za krokom, po kúsku, s námahou zdolávaš veľkú horu, aby ťa nakoniec objalo kamenie a riedky vzduch. To pre tú radosť z výstupu. Pre slobodu, ktorá kvitne iba tam, pre šťastie, ktoré ti ponúka ten, ktorého nasleduješ. Každý deň pochovávaš márne sny.

Naša politická prehra nie je katastrofa, z ktorej sa budeme navzájom obviňovať. Je to ruka Božia, zákonitý dôsledok nášho zlyhania, čas, aby sme si sypali popol na vlastnú hlavu.

Je to ale čas milosti a na zamyslenie. Mala by sa urobiť prísna a presná analýza, prečo sa to stalo a nájsť dôvody pre nádej. (Keď je núdza najvyššia...) Vždy musí byť východisko. Aj víťazi nie sú takí istí a vôbec takí silní.

Neopakovať staré chyby.

Nebáť sa nových ciest.

Kráčať ľahkí a slobodní.

Byť osobnosťou uprostred zástupov.

Teológia zreých jablák. Ak vám na stromčeku dozreje pár pekných jablák a vy ich chcete nechať na Vianoce, čo urobíte? Otrasiete ich? Musia sa pozorne obrať, uložiť a ošetriť. Na jablíčku stačí malinká odrenina, škrabnutie alebo červík a celé jablko zhnije. Aj do nás sa môže vkraďnúť zlo. Nepatrným slovom, pohľadom, pohoršením. Ak sa dáme ošetriť Pánovi Ježišovi, ešte nás môže zachrániť, ale bez neho nemôžeme vydržať až do konca.

V tomto svete bez ohľadu na politické zriadenie budeme len v diaspóre. Až nám vymrie stará generácia vychovaná v otroctve, opretá o kňaza, v ktorom vidí svoju istotu a spásu, mladí budú musieť voliť. Buď pôjdu za Kristom, uveria a pôjdu za kýmkoľvek, kto im ho ešte viac priblíži, alebo budú neveriaci a pôjdu tiež za kýmkoľvek. Úlohou kňaza dnes je vychovávať ľudí pre túto diaspóru. Aby sa neopierali o kňaza a aby sa na neho v prvom rade nespoliehali, ale aby sa slobodne rozvíjali a žili svoju vieru. Musia byť pripravení obhájiť si svoju vieru, a keďže žijú medzi ľuďmi hľadajúcimi, musia byť ochotní privádzať ľudí k viere v Krista. Musia poznať Božie slovo, budú si vedomí svojej moci a poslania. Aj udeľovanie sviatosti sa „decentralizuje“.

Keď povedal: - nikoho nesúďte, aby ste sami neboli súdení - povedal pravdu. Lebo my naozaj nič nevieme, čo a prečo sa v človeku stáva zlom, a prečo tá istá alebo podobná situácia iného človeka podvihne a zocelí.

Naučiť sa čítať, myslieť, modliť sa, mať čas pre seba, pre deti, pre ľudí, pre Boha. To je luxus, ktorý by sme si dnes mohli dovoliť. Keby nebolo lakomstva. Tento démon ženie väčšinu ľudí do otroctva. Stále sa ženú, namáhajú, všetko

pre deti. Aj svoju radosť, budúcnosť, všetok čas, sily, aby deťom nič nechýbalo. Zatiaľ im chýba príklad života, pokojného, harmonického a radostného. Cirkev je ako tá sieť. Ryby dobré i zlé, malé i veľké, rola, kde spolu rastie kúkol i pšenica. Ja som tu na to, aby som forsiroval pšenicu a zápasil o zrno lepšie a viac.

Duchovná bieda mnohých hnevá, mňa dojíma. Čo vám ja môžem dať vo vašej duchovnej chudobe? Na budovanie hmotného blahobytu vás zapriahli ako otrokov a máte na to tisíce odborníkov. Zatiaľ vaša duchovná bieda rastie. Prebudili vo vás túžbu po duchovnom, lebo celá organizácia režimu nie je schopná vás nasýtiť ani chlebom. A ja žehnám vašu túžbu, lebo je prejavom všeludského a veľkého, čo je v človeku ako volanie po nekonečnosti a po Bohu. Jedine Boha vám môžem dať. Ponúkam ho z celého srdca, ktoré je tiež utýrané a nespokojné ako to vaše.

Anton Srholec „Ako čerstvý chlieb“

Situacionizmus

Š: *Mnohí ľudia majú pochybnosti. Dávajú si otázky: Je Boh prítomný v mojom živote, na konkrétnom mieste a v konkrétnom čase? Bol Boh prítomný v koncentračných táboroch a na miestach sibírskych deportácií?*

Ale mnohí zas vôbec nechcú, aby bol Boh prítomný v ich rozhodnutiach, v štýle života. Boh so svojim Desatorom im prekáža. Kristus a jeho Cirkev sú výčitkou ich svedomia. Žiada sa im zničiť všetko, čo pripomína smrť, súd, večnosť.

JS: Boh, večný a nekonečný, stvoril svet a človeka. Vošiel v svojom Synovi do času a priestoru. Boh účinkuje v každom čase, ale jestvuje zvláštny čas milosti (kairos). Boh účinkuje všade, ale sú miesta, kde ľudia osobitným spôsobom zakúsia veľké Božie milosrdenstvo. Duch Svätý nás vedie v každej chvíli. Čas je spasiteľným darom. Treba využiť prítomnú chvíľu: „Hľa teraz je milostivý čas, teraz je deň spásy!“ (2Kor6,2).

Hodno spomenúť „znamená čias“. Boh účinkuje v nás, s nami a pre nás. Znamená čias sú Božou výzvou. Sú to všeobecné udalosti, ale aj udalosti v našom osobnom a každodennom živote, v ktorom nás Boh posilňuje, očisťuje, napomína, povoláva. Človek oddaný Bohu je schopný poznávať jeho vôľu, objavujúcu sa v znameniach čias.

Bože Otče, tvoj jednorodný Syn Ježiš Kristus prisľúbil: „Ja som s vami po všetky dni, až do skončenia sveta“ (Mt 28,20). Si Emanuel, „Boh s nami“. Si všade a stále, objímaš celý vesmír, ktorý si stvoril. Si osobitným spôsobom s človekom, ktorého si vytvoril na svoj obraz a podobu. Daj mi milosť, aby som na každom mieste a v každej situácii poznával teba a tvoju lásku. Ochráň mňa a mojich súčasníkov pred nebezpečenstvom, ktoré býva označované slovom „situacionizmus“. Viem, že žiadna situácia nespôsobuje, aby zlo sa stávalo dobrom a dobro zlom.

Ján+ Szkodoň „Modlitba znechuteného“

Neznáme

*Zememerač
uvažuje v
metroch, krajčír
v centimetroch,
stolár v
milimetroch.*

*Minister financií
kalkuluje
v miliardách, podnikateľ v miliónoch,
chudobná žena v centoch.*

*Majiteľ baní váži v tonách, zeleninár v kilogramoch,
lekárnik v miligramoch.*

*Iné pojmy z kategórie tých istých merných jednotiek
nikto z nich neberie do úvahy.*

*Gavaliar nerozumie slovu malichernosť,
pedantovi je cudzí pojem veľkorysosť.*

*Lakomec nevie, čo je štedrosť,
farboslepý nepozná zelenú.*

*Časomerač Božieho kráľovstva nepozná slová skoro
ani neskoro.*

O to viac sú mu bližšie pojmy teraz a navždy.

Max Kašparů „V spätnom zrkadle“

Lectio divina Jedna vec, ktorú viem

Jn 9.1.6-9.13-17.34-38*

¹Ako Ježiš šiel, zbadal človeka slepého od narodenia.

⁶Naplul na zem, urobil zo sliny blato, potrel mu ním oči ⁷a povedal mu: Chod', umy sa v rybníku Siloe, čo v preklade znamená Poslaný. Odišiel teda, umyl sa a vrátil sa vidiaci.

⁸Susedia a tí, čo ho predtým vídali žobrať, povedali: Nie je to ten, čo tu sedával a žobral? Jedni tvrdili: Je to on! ⁹Iní hovorili: Nie je, len sa na neho podobá. On sám povedal:)a som to!

¹³Toho predtým slepého zaviedli k farizejom. ¹⁴Ale v ten deň, keď Ježiš urobil blato a otvoril mu oči, bola sobota. ¹⁵Preto sa ho aj farizeji opýtali, ako začal vidieť. Povedal im: Priložil mi na oči blato, umyl som sa a vidím. ¹⁶Tu niektorí z farizejov povedali: Ten človek nie je z Boha, lebo nezachováva sobotu. Iní však hovorili:

Ako môže hriešny človek robiť takéto znamenia? A vznikla medzi nimi roztržka. ¹⁷Opýtali sa teda znova toho slepého: Čo hovoríš o ňom ty — veď tebe otvoril oči!? A on odpovedal: Je prorok!

³⁴Odpovedali mu: Ty si sa celý v hriechoch narodil a ideš nás poučať? A vyhнали ho von.

³⁵Ježiš sa dopyčul, že ho vyhodili. Vyhľadal ho a povedal mu: Ty veríš v Syna človeka? ³⁶Ten mu odpovedal: a kto je to, Pane, aby som v neho veril? ³⁷Ježiš mu povedal: Už si ho videl; je to ten, čo sa s tebou rozpráva. ³⁸A on povedal: Verím, Pane, a klaňal sa mu.

*Dlhšia verzia je Jn 9,1-41. Ďalšie čítania: 1 Sam 16,1.6-7.10-13; Ž 23; Ef 5,8-14

ČÍTANIE:

Z predchádzajúcich kapitol Jánovho evanjelia vieme, že Ježiš nebol u farizejov obľúbený. Sledovali ho a hľadali akúkoľvek príležitosť, aby ho mohli obviňiť. Takáto príležitosť sa naskytla, keď pred nich predviedli človeka, ktorého Ježiš uzdravil v sobotu. Nie je to po prvýkrát, čo sa Ježiš dostal do sporu so židovskými autoritami kvôli tomu, že uzdravoval v sobotu (porov. Jn 5,1-18).

Farizeji prísne zachovávali Zákon, ktorý v sobotu nedovoľoval žiadnu prácu (Ex 23,12; 31,12-17). Aj Ježiš zachovával sobotu, no rozchádzal sa s farizejmi v tom, čo treba pokladať za „prácu“. Podľa Ježiša uzdravovať znamenalo konať dobro a prinášať Bohu chválu, a takto uctievať sobotu pravým spôsobom. Tento slepec sa istý čas musel cítiť ako na horskej dráhe. Predstavte si jeho radosť, že po prvý raz v celom svojom živote vidí! Ale miesto oslavovania sa veci komplikujú a niektorí ľudia ho sponchybujú (v. 9). Farizeji mu nakoniec uveria, ale až po tom, čo jeho rodičia potvrdia, že sa slepý narodil. Aj tak ho však vylúčia zo synagógy (v. 34). Fyzické uzdravenie je nádherné, ale má ho nasledovať ešte väčšie uzdravenie. Ježiš vyhľadá tohto muža, odhalí sa mu ako Syn človeka a pozýva ho k viere. Muž vyznáva svoju vieru v Ježiša a jeho duchovná slepota sa uzdraví tiež.

MEDITÁCIA:

Uvažujte nad tým, ako Ježiš zaobchádzal s týmto mužom. Porovnajte to s prístupom farizejov. Čo sa z toho môžeme naučiť? V 1 Sam 16,7 sa hovorí, že Boh hľadá na srdce, a nie na zovňajšok. Ako sa to týka nášho evanjeliového čítania? Neposudzujeme ľudí na základe ich výzoru alebo spoločenského postavenia?

Farizeji si mysleli, že robia, čo Boh chce, no nakoniec konali proti Bohu. Ako sa toho môžeme vyvarovať?

Stretli ste Boha takým spôsobom, že sa cítite vo svojej duchovnej skúsenosti dostatočne pevní na to, aby ste si vedeli stáť za svojim, i keď vás budú iní sponchybňovať?

MODLITBA

Ž 23 v nás môže rezonovať na rôznych úrovniach. Každý deň tohto týždňa sa zamerajte na jeden pár veršov a spravte z neho svoju osobnú modlitbu.

Modlite sa za tých, o ktorých viete, že potrebujú fyzické a duchovné uzdravenie.

KONTEMPLÁCIA:

Spomínate si, kedy vás Boh po prvý raz pozval, aby ste mu verili? Uvažujte nad spôsobom, ktorým Božia milosť pôsobila vo vašom živote až doteraz.

www.fara.sk/vistuk/

www.vistuckespektrum.sk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku